

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 21 czerwca 2007 r.*

W sprawie C-163/06 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
wniesione w dniu 23 marca 2006 r.,

Republika Finlandii, reprezentowana przez E. Bygglin, działającą w charakterze
pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez G. Wilmsa oraz P. Aalta,
działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: fiński.

w składzie: E. Juhász, prezes izby, J. Malenovský i T. von Danwitz (sprawozdawca),
sędziowie,

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretarz: R. Grass,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

- ¹ W swoim odwołaniu Republika Finlandii wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 9 stycznia 2006 r. w sprawie T-177/05 Finlandia przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1 (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”), na mocy którego Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę Republiki Finlandii o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich (Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu) zawartej w piśmie z dnia 28 lutego 2005 r. oraz potwierdzonej pismem z dnia 25 kwietnia 2005 r., w której Komisja odmówiła rozpoczęcia negocjacji z Republiką Finlandii, dotyczących warunkowej zapłaty należności celnych wymaganych ze skutkiem wstecznym, wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi do dnia zapłaty, której Komisja domaga się w ramach postępowania w sprawie naruszenia nr 2003/2180, wszczętego na mocy art. 226 WE.

Ramy prawne

- 2 Artykuł 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1), zawarty w tytule II „Rachunki dotyczące środków własnych Wspólnot”, wymaga, aby rachunki dotyczące tychże środków prowadzone były przez skarż każdego państwa członkowskiego lub organ wyznaczony przez każde państwo członkowskie, z podziałem według rodzaju środków. Przepis ten ustala szczegółowe zasady dotyczące prowadzenia tych rachunków oraz informacji, które muszą być przekazywane Komisji.
- 3 Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1150/2000, znajdujący się w tytule III „Udostępnianie środków własnych”, stanowi:

„Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10 każde państwo członkowskie zapisuje środki własne na rachunek otwarty w imieniu Komisji przez jego skarż państwa lub organ wyznaczony przez państwo członkowskie.

Taki rachunek jest prowadzony nieodpłatnie”.

- 4 Zgodnie z art. 11 tego rozporządzenia „[k]ażda zwłoka w dokonaniu wpisu na rachunku, określonym w art. 9 ust. 1 stanowi przyczynę zapłaty przez zainteresowane państwo członkowskie odsetek według stopy procentowej obowiązującej na rynku pieniężnym państwa członkowskiego w terminie wymagalności w odniesieniu do krótkoterminowych publicznych operacji finansujących, powiększonej o dwa punkty procentowe. Stopa ta rośnie o 0,25 punktu procentowego za każdy miesiąc zwłoki. Tak powiększona stopa stosowana jest do całego okresu zwłoki”.

Okoliczności powstania sporu

- 5 Okoliczności leżące u podstaw sporu zostały przedstawione przez Sąd w pkt 1–9 zaskarżonego postanowienia w następujący sposób:
- „1. W dniu 17 października 2003 r. Komisja wszczęła przeciwko Republice Finlandii postępowanie w sprawie naruszenia nr 2003/2180, a następnie, zgodnie z postanowieniami art. 226 WE, wydała uzasadnioną opinię, uznając w niej, że to państwo członkowskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy prawa wspólnotowego przez zaniechanie obliczenia i udostępnienia Komisji niepobranych środków własnych związanych z przywozem sprzętu wojskowego dokonanym w latach 1998–2002 oraz przez odmowę zapłaty odpowiedniej kwoty odsetek za zwłokę.
  2. Republika Finlandii zakwestionowała ocenę prawną Komisji, twierdząc, że art. 296 WE daje jej prawo do nieprzekazywania poufnych informacji dotyczących przywozu sprzętu wojskowego ze względu na ochronę podstawowych interesów swego bezpieczeństwa, a także do niepobierania należności celnych od tego przywozu dokonanego w okresie, którego dotyczy postępowanie w sprawie naruszenia.
  3. W celu przerwania naliczania odsetek za zwłokę, które znajdują zastosowanie w okolicznościach przewidzianych w art. 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 [...] Republika Finlandii wezwała Komisję w dniu 25 stycznia 2005 r. do rozpoczęcia negocjacji dotyczących warunkowej zapłaty należności celnych wymaganych ze skutkiem wstecznym oraz odsetek naliczonych do dnia zapłaty. Republika Finlandii powołała się na orzecznictwo Trybunału dotyczące możliwości dokonania tego rodzaju warunkowej zapłaty. Wyraziła wolę zawarcia z Komisją porozumienia dotyczącego warunkowej zapłaty w obecnej sprawie.

4. Pismem komisarza europejskiego odpowiedzialnego za budżet z dnia 8 lutego 2005 r. Komisja wskazała, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Republika Finlandii ma możliwość dokonania warunkowej zapłaty w celu zabezpieczenia swych praw do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał. Wezwała władze fińskie do nawiązania kontaktu z dyrekcją generalną (DG) Komisji do spraw budżetu w celu ustalenia szczegółów płatności.

5. W następstwie rozmowy telefonicznej Komisja, pismem dyrektora generalnego odpowiedzialnego za budżet z dnia 28 lutego 2005 r. (pierwsze z zaskarżonych pism) wyjaśniła Republice Finlandii, że na gruncie prawnym nie posiada kompetencji do zawarcia takiego porozumienia, jakiego chciałyby władze fińskie, biorąc pod uwagę zobowiązania państw członkowskich w zakresie środków własnych Wspólnot oraz biorąc pod uwagę, że nie może negocjować szczegółowych warunków określonej płatności, chyba że wystąpią szczególne trudności przy jej obliczaniu, na które nie powołano się w niniejszej sprawie.

6. Dyrektor generalny odpowiedzialny za budżet [...] potwierdził możliwość dokonania przez władze fińskie warunkowej zapłaty w rozumieniu orzecznictwa Trybunału. Wyjaśnił szczegółowe zasady płatności i jej konsekwencje dla postępowania sądowego.

7. Pismem z dnia 18 marca 2005 r. Republika Finlandii przypomniała Komisji, że spór w postępowaniu w sprawie naruszenia dotyczy kwestii, czy art. 296 WE pozwala państwu członkowskiemu na nieprzekazywanie poufnych informacji dotyczących przywozu sprzętu wojskowego i zawieszenia związanych z nim należności celnych, oraz że bezpośrednim celem warunkowej zapłaty jest przerwanie naliczania odsetek za zwłokę przewidzianych w rozporządzeniu nr 1150/2000.

8. Władze fińskie podkreśliły ponadto, że warunkowa zapłata uzależniona jest od dwóch warunków, czyli, po pierwsze, od tego, że Komisja skieruje sprawę do Trybunału, a po drugie, że Republika Finlandii otrzyma gwarancję, iż będzie mogła dokonać zapłaty w ramach odstępstwa od normalnej procedury, to znaczy, bez obowiązku przekazywania informacji zagrażających podstawowym interesom bezpieczeństwa państwa członkowskiego.

9. Pismem dyrektora generalnego odpowiedzialnego za budżet z dnia 25 kwietnia 2005 r. (drugie z zaskarżonych pism) Komisja ponownie poinformowała władze fińskie, że nie jest możliwe negocjowanie proponowanego porozumienia, a także potwierdziła stanowisko zawarte w swoim poprzednim piśmie z dnia 28 lutego”.

Skarga do Sądu oraz zaskarżone postanowienie

- 6 Pismem, które wpłynęło w dniu 11 maja 2005 r., rząd fiński wniósł skargę, w następstwie której wydane zostało zaskarżone postanowienie.

- 7 Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności i w związku z tym wniosła o uznanie skargi za niedopuszczalną lub, ewentualnie, o jej oddalenie co do istoty.

- 8 Republika Finlandii wniosła do Sądu o uznanie skargi za dopuszczalną i o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 28 lutego 2005 r. oraz w piśmie potwierdzającym z dnia 25 kwietnia 2005 r. (zwanym dalej „spornymi pismami”), na mocy której Komisja odmówiła rozpoczęcia negocjacji z Republiką Finlandii dotyczących warunkowej zapłaty należności celnych wymaganych

ze skutkiem wstecznym, wraz z odsetkami za zwłokę obliczonymi do dnia zapłaty tych należności, której Komisja domaga się w postępowaniu w sprawie o naruszenie nr 2003/2180, wszczętym na podstawie art. 226 WE.

- 9 Na mocy zaskarżonego postanowienia, wydanego zgodnie z art. 114 swego regulaminu Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną, bez otwierania procedury ustnej.
- 10 Sąd orzekł, że sporne pisma skierowane do Republiki Finlandii w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego nie zawierały żadnej decyzji, która wywoływałaby wiążące skutki prawne, mogące naruszać interesy tego państwa członkowskiego.
- 11 W pkt 32 zaskarżonego postanowienia Sąd podnosi, że odmowa podjęcia negocjacji nie stanowi decyzji szkodzącej interesom państwa członkowskiego. Podjęcie takich negocjacji, jakich dotyczy niniejszy spór, nawet przyjmując, że Komisja miała uprawnienie do wyrażenia na nie zgody, nie mogłoby bowiem samo w sobie wpłynąć na sytuację prawną Republiki Finlandii, ponieważ taki skutek mogłoby ewentualnie mieć tylko zawarcie porozumienia po zakończeniu negocjacji.
- 12 W pkt 33 zaskarżonego postanowienia Sąd stwierdził, że ani przepisy rozporządzenia nr 1150/2000, ani orzecznictwo Trybunału nie przyznają Komisji kompetencji do prowadzenia jakichkolwiek negocjacji z państwami członkowskimi w dziedzinie środków własnych Wspólnot.

- 13 W odniesieniu do warunkowej zapłaty Sąd przypomina w pkt 34 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału ewentualny „warunkowy” charakter zapłaty polega na potwierdzeniu, że pomimo dokonania płatności pomiędzy państwem członkowskim a Komisją brak jest zgody co do zasadności długu, którego uregulowania domaga się ta instytucja.
- 14 Dalej, w pkt 35 i 36 tego postanowienia, Sąd stwierdza, że Komisja nie odmówiła Republice Finlandii możliwości dokonania zapłaty warunkowej należności celnych będących przedmiotem postępowania w sprawie naruszenia, lecz przeciwnie, przedstawiła władzom fińskim taką możliwość w oparciu o orzecznictwo Trybunału. Komisja wskazała, że wystarczy, by władze fińskie obliczyły niezapłacone należności celne i udostępniły jej odpowiednie kwoty, równe zaległości głównej, na rachunku środków własnych, tak aby mogła ona obliczyć odsetki za zwłokę pomiędzy dniem, w którym należności te powinny być zostać jej udostępnione (informacja przekazana przez państwo członkowskie), a dniem rzeczywistej zapłaty. Wreszcie w przypadku wygrania przez Republikę Finlandii sprawy o uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego toczącej się obecnie przed Trybunałem Komisja przystąpi do zwracania zapłaconych warunkowo kwot.
- 15 W pkt 37–40 zaskarżonego postanowienia Sąd odrzuca oba postawione przez rząd fiński „warunki” zapłaty, to znaczy zobowiązanie się Komisji do wniesienia do Trybunału skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz zwolnienie z obowiązku przekazania poufnych informacji. Po pierwsze bowiem, przysługująca Komisji swoboda uznania w zakresie możliwości wniesienia tego rodzaju skargi do Trybunału wyklucza istnienie po czyjejkolwiek stronie prawa żądania zajęcia przez nią określonego stanowiska. Po drugie, Komisja wcale nie żądała przekazania, przy dokonywaniu warunkowej zapłaty, informacji mogących zagrozić podstawowym interesom bezpieczeństwa państwa członkowskiego.

- 16 W związku z tym Sąd doszedł do wniosku, że w tych okolicznościach sporne pisma nie mają charakteru decyzji w rozumieniu art. 230 WE i z tego tytułu nie mogą być przedmiotem wniosku o stwierdzenie nieważności, a zatem wniesioną skargę o stwierdzenie nieważności należy odrzucić jako niedopuszczalną.

Żądania stron

- 17 Republika Finlandii wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- uznanie skargi wniesionej przez Republikę Finlandii na podstawie art. 230 WE za dopuszczalną, oraz
- przekazanie sprawy Sądowi w celu rozpoznania jej co do istoty, jak również obciążenia Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Republikę Finlandii w ramach postępowania odwoławczego.

- 18 Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania jako bezpodstawnego,

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- ¹⁹ Na podstawie art. 119 regulaminu Trybunału, jeśli odwołanie jest w całości albo w części oczywiście niedopuszczalne lub oczywiście bezzasadne, Trybunał może w każdym czasie, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, oddalić odwołanie w całości albo w części, orzekając w drodze postanowienia z uzasadnieniem, nie otwierając procedury ustnej.
- ²⁰ Na poparcie wniosku o uchylenie zaskarżonego postanowienia rząd fiński powołuje jeden zarzut, podzielony na cztery części. Zarzut ten dotyczy naruszenia prawa polegającego na odmowie przyznania przez Sąd spornym pismom charakteru decyzji, na którą może być wniesiona skarga zgodnie z art. 230 WE.
- ²¹ Komisja zauważa, że sporne pisma są jedynie prostymi pismami informacyjnymi, w których zostało przedstawione stanowisko zajęte przez Komisję w danej sprawie, a zatem żadne z nich nie narusza interesów rządu fińskiego ani nie zmienia sytuacji prawnej w stosunku do sytuacji istniejącej przed ich otrzymaniem. W konsekwencji Komisja jest zdania, że Sąd prawidłowo zastosował prawo wspólnotowe, skoro Republika Finlandii nie wykazała, że naruszył on prawo.

W przedmiocie drugiej i trzeciej części zarzutu, dotyczących błędnej oceny co do braku kompetencji Komisji i niewiążących skutków prawnych spornych pism

Argumenty rządu fińskiego

- 22 Rząd fiński sprzeciwia się wnioskowi, do jakich doszedł Sąd w pkt 28–36 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którymi po pierwsze, Komisja nie ma kompetencji do wszczynania negocjacji z państwami członkowskimi, a po drugie, negocjacje takie nie były konieczne.
- 23 W ocenie rządu fińskiego możliwość dokonania warunkowej zapłaty w ramach postępowania w sprawie naruszenia nie może być oceniana na podstawie rozporządzenia nr 1150/2000, ponieważ nie zawiera ono żadnego przepisu dotyczącego procedur płatności innych niż związane ze środkami własnymi udostępnianymi do dyspozycji Wspólnoty.
- 24 Prawo wspólnotowe nie ustanowiło systemu, w ramach którego można by dokonać warunkowej zapłaty w sposób zabezpieczający prawa państwa członkowskiego. W tym zakresie rząd fiński stwierdza, że nie jest jasno określone, za pomocą jakich środków państwo członkowskie może uzyskać gwarancję, że Komisja skieruje sprawę do Trybunału po wpłaceniu przez nie środków wraz z odsetkami za zwłokę, ani w jaki sposób należy postępować, w przypadku gdy Komisja odmówi wniesienia skargi, skoro prawo wspólnotowe nie przewiduje gwarancji, że państwo to uzyska zwrot warunkowej zapłaty.

25 Między innymi w trzeciej części zarzutu rząd fiński uznaje za błędne stwierdzenia Sądu zawarte w pkt 35 i 36 zaskarżonego postanowienia oraz wniosek zawarty w jego pkt 42, zgodnie z którymi sporne pisma nie mają żadnego wiążącego skutku prawnego ze względu na to, że Komisja nie odmówiła możliwości warunkowej zapłaty.

26 W tych okolicznościach rząd fiński uważa, że państwo członkowskie powinno mieć możliwość uzgadniania z Komisją szczegółowych zasad warunkowej zapłaty, oraz uznaje w tym celu za niezbędne rozpoczęcie negocjacji w celu zawarcia porozumienia dotyczącego tej warunkowej zapłaty. Wynika to zarówno z zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 10 WE, jak i z zasady pewności prawa.

Ocena Trybunału

27 Na wstępie należy stwierdzić, że części druga i trzecia zarzutu powinny być rozpatrywane łącznie. Bowiem dla celów wykazania, że odmowa rozpoczęcia negocjacji dotyczących warunkowej zapłaty stanowi akt podlegający zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 WE, obie te części odwołują się w istocie do kompetencji Komisji do rozpoczęcia takich negocjacji oraz do kwestii ich niezbędności.

28 Należy zauważyć, że po pierwsze, zarzut, zgodnie z którym rozporządzenie nr 1150/2000 nie ma znaczenia, jest chybiony. Nawet jeśli bowiem rozporządzenie to ma znaczenie w zakresie, w jakim dotyczy regulacji systemu środków własnych Wspólnot, to z drugiej, strony nie przewiduje ono żadnych przepisów dotyczących tego rodzaju negocjacji, jakich domaga się rząd fiński. Z motywu dwudziestego zdanie drugie rozporządzenia nr 1150/2000 wynika, że „Komisja powinna wykonywać swoje uprawnienia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem”.

29 W związku z tym Sąd słusznie stwierdził, że powyższe rozporządzenie nie przyznaje Komisji kompetencji do prowadzenia jakichkolwiek negocjacji z państwami członkowskimi.

30 Po drugie, należy podnieść, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, na które Sąd powołał się w pkt 33 zaskarżonego postanowienia, istnieje nierozzerwalny związek pomiędzy obowiązkiem ustalenia wspólnotowych środków własnych, obowiązkiem zapłaty odsetek za zwłokę (zob. również wyrok z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie C-392/02 Komisja przeciwko Danii, Zb.Orz. str. I-9811, pkt 67). Nierozzerwalny charakter tego związku nie pozwala, by Komisja rozpoczynała odrębne negocjacje co do jednej z tych kwestii.

31 Stosując ten sam sposób rozumowania, Trybunał stwierdził, że odsetki za zwłokę na mocy art. 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, str. 1), którego treść została powtórzona w rozporządzeniu nr 1150/2000 (zob. wyrok z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie C-363/00 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-5767, pkt 23), są wymagane niezależnie od przyczyny opóźnienia we wpisaniu środków na rachunek Komisji (zob. w szczególności wyrok z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie C-96/89 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. str. I-2461, pkt 38, ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 44 oraz wyrok z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-460/01 Komisja przeciwko Niderlandom, Zb.Orz. str. I-2613, pkt 91).

32 Zatem Komisja mogła tylko poinformować rząd fiński o tym, że na gruncie prawa wspólnotowego i orzecznictwa Trybunału nie posiada ona kompetencji do negocjowania warunków i szczegółowych zasad zapłaty środków własnych. Wynika z tego, że sporne pisma, jako akty o charakterze czysto informacyjnym, ograniczające się do wyjaśnienia stanu prawnego w zakresie warunkowej zapłaty, nie mogły ani naruszyć interesów Republiki Finlandii, ani zmienić jej sytuacji prawnej w stosunku do sytuacji istniejącej przed ich otrzymaniem.

- 33 Odnośnie do skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego po przeprowadzeniu postępowania w sprawie naruszenia, o którym mowa w pkt 8 niniejszego postanowienia i w ramach którego powstała kwestia rozpoczęcia negocjacji w przedmiocie warunkowej zapłaty, należy przypomnieć, że Komisja musiała zastosować zasady prawne obowiązujące w chwili przesłania obu spornych pism (zob. w tym zakresie wyroki: z dnia 1 lipca 2004 r. w sprawach połączonych C-361/02 i 362/02 Tsapalos i Diamantakis, Zb. Orz. str. I-6405, pkt 19, oraz z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie C-293/04 Beemsterboer Coldstore Services, Zb.Orz. str. I-2263, pkt 19). Wobec tego na powyższą ocenę nie mógłby wpłynąć wyrok Trybunału kończący postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, czyli wydany po przesłaniu tych pism.
- 34 Rząd fiński twierdzi, że zasady lojalnej współpracy i pewności prawa uwzględniane łącznie, wymagają od Komisji rozpoczęcia negocjacji. Stąd odmowa prowadzenia negocjacji zawarta w spornych pismach narusza interesy Republiki Finlandii w rozumieniu orzecznictwa Trybunału (zob. wyroki: z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie C-147/96 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-4723, pkt 25 i przywołane tam orzecznictwo oraz z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-123/03 P Komisja przeciwko Greencore, Zb.Orz. str. I-11647, pkt 44). Jednak argumentu tego nie można przyjąć.
- 35 Rzeczywiście z orzecznictwa wynika, że Komisja nie może odmówić państwu członkowskiemu skorzystania z warunkowej zapłaty (zob. podobnie ww. wyrok z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie Komisja przeciwko Niderlandom, pkt 17 oraz wyrok z dnia 12 września 2000 r. w sprawie C-359/97 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Rec. str. I-6355, pkt 31). Lecz przyznanie tego rodzaju korzyści podlega zasadom wspólnotowym regulującym warunkową zapłatę. Prawo wspólnotowe nie zobowiązuje jednak Komisji do zawarcia z danym państwem członkowskim porozumienia, które zatwierdzałoby istniejące już zobowiązania wspólnotowe na rzecz tego państwa członkowskiego. System środków własnych stoi na przeszkodzie możliwości negocjowania warunków i szczegółowych zasad płatności. W tej kwestii Trybunał podkreślił między innymi istotne znaczenie szybkiego i skutecznego udostępnienia środków własnych Wspólnoty (wyrok z dnia 5 października 2006 r. w sprawie C-378/03 Komisja przeciwko Belgii, Zb.Orz. str. I-9805, pkt 48 i przywołane tam orzecznictwo).

- 36 W związku z tym z zasad lojalnej współpracy i pewności prawa nie wynika dla Republiki Finlandii prawo do żądania podjęcia negocjacji w powyższym zakresie.
- 37 Z całości dotychczasowych rozważań wynika, że druga i trzecia część zarzutu są chybione i należy je oddalić jako oczywiście bezzasadne.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu dotyczącej błędnej oceny w zakresie odmowy podjęcia negocjacji

Argumenty rządu fińskiego

- 38 Rząd fiński uznaje za błędne stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 32 zaskarżonego wyroku, że odrzucenie wniosku o podjęcie negocjacji nie stanowiło decyzji szkodzącej interesom państwa członkowskiego i że tylko zawarcie porozumienia po zakończeniu negocjacji mogłoby stanowić akt naruszający takie interesy.
- 39 Zdaniem rządu fińskiego żadne porozumienie nie może bowiem zostać zawarte w wyniku negocjacji, które nie zostały rozpoczęte. Odmawiając rozpoczęcia negocjacji, z naruszeniem art. 10 WE Komisja pozbawiła Republikę Finlandii możliwości dokonania warunkowej zapłaty w rozumieniu orzecznictwa Trybunału (ww. wyrok

z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie Komisja przeciwko Niderlandom, pkt 17 oraz ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, pkt 31). Zatem wskazana decyzja zaszkodziła interesom Republiki Finlandii.

Ocena Trybunału

- 40 Na wstępie należy przypomnieć, jak to czyni Sąd w pkt 30 zaskarżonego postanowienia, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami lub decyzjami, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE, są tylko akty wywołujące wiążące skutki prawne mogące naruszać interesy skarżącego przez istotną zmianę jego sytuacji prawnej (zob. ww. wyroki w sprawach: Niderlandy przeciwko Komisji, pkt 25 i Komisja przeciwko Grencore, pkt 44).
- 41 Zatem Sąd prawidłowo stwierdził, że odmowa podjęcia negocjacji, zawarta w spornych pismach, nie stanowi decyzji szkodzącej interesom państwa członkowskiego. Oczywiście, jak to podniósł rząd fiński, podjęcie negocjacji jest niezbędnym warunkiem osiągnięcia ewentualnego porozumienia. Jednakże, biorąc pod uwagę, że podjęcie negocjacji nie gwarantuje, iż zakończą się one osiągnięciem określonego rezultatu, tylko sam rezultat negocjacji mógłby naruszać interesy rządu fińskiego. Tymczasem kwestia rezultatu w ogóle nie może powstać ze względu na brak kompetencji Komisji zarówno do zawarcia porozumienia prowadzącego do tego rodzaju rezultatu, jak i do podjęcia w tym celu negocjacji.
- 42 Dlatego też należy stwierdzić, że Republika Finlandii również w ramach pierwszej części zarzutu nie jest w stanie wykazać, że dwa sporne pisma stanowią decyzje w rozumieniu orzecznictwa Trybunału. Zatem ta część zarzutu jest chybiona i w związku z tym musi zostać oddalona jako oczywiście bezzasadna.

W przedmiocie czwartej części zarzutu dotyczącej błędnej oceny dwóch warunków zapłaty

Argumenty rządu fińskiego

- 43 Rząd fiński nie zgadza się z dokonaną przez Sąd w pkt 37–41 zaskarżonego postanowienia oceną dwóch warunków zapłaty postawionych przez Republikę Finlandii, to znaczy zobowiązania się Komisji do wniesienia do Trybunału skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz przyznania temu państwu członkowskiemu zwolnienia z obowiązku dostarczenia poufnych informacji mogących zagrozić podstawowym interesom jego bezpieczeństwa. Zdaniem Sądu nie jest bowiem możliwe zawarcie porozumienia na tych warunkach.

Ocena Trybunału

- 44 Stwierdzenia dokonane przez Sąd w pkt 39 i 40 zaskarżonego postanowienia słusznie pokazują, że rząd fiński nie może wymagać, by omawiana zapłata nastąpiła pod warunkami, że Komisja zobowiąże się do skierowania sprawy do Trybunału i że płatność nastąpi bez żądania przez Komisję informacji, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1150/2000.
- 45 Ani ewentualne zobowiązanie się Komisji do wniesienia do Trybunału skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ani zobowiązanie do niedomagania się informacji uznawanych za poufne, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1150/2000, nie pociągają za sobą zobowiązania do negocjowania zapłaty uzależnionej od tego rodzaju warunków. Bowiem nawet jeśli Komisja musiałaby ich przestrzegać, to zgodnie z tym, co zostało podniesione w pkt 35 niniejszego postanowienia, warunki te nie zobowiązywałyby jej do podjęcia żądanych negocjacji.

- 46 W konsekwencji sporne pisma nie mogą naruszać interesów Republiki Finlandii ani przez odmowę negocjacji zapłaty uzależnionej od wniesienia przez Komisję sprawy do Trybunału, ani przez odmowę wyrażenia zgody na nieprzekazanie informacji, o których mowa w rozporządzeniu nr 1150/2000, ponieważ nie zmieniają one istotnie sytuacji prawnej tego państwa członkowskiego. Pism tych nie można więc uznać za decyzje, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. W związku z tym Sąd słusznie uznał w pkt 37 zaskarżonego postanowienia, że nie można zawrzeć porozumienia uzależnionego od żadnego z tych „warunków”.
- 47 W związku z tym czwarta część zarzutu jest również chybiona i dlatego należy ją oddalić jako oczywiście bezzasadną.
- 48 Z całości dotychczasowych rozważań wynika, że wszystkie części zarzutu są oczywiście bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

- 49 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania, a Republika Finlandii przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) postanawia, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

- 2) **Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy